

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Jana Peroutky a Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2

proti

žalované: **Komise k projednání přestupků města Poděbrady**
sídlem Jiřího náměstí 20/I, Poděbrady

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

takto:

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**
- III. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 650 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Petra Dvořáka, advokáta.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 20. 9. 2024 podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhal ochrany proti nečinnosti žalované. Tu spatřoval v tom, že žalovaná nevydala rozhodnutí ve věci samé v přestupkovém řízení.
2. Podáním ze dne 4. 10. 2024 žalobce vzal žalobu zpět. Uvedl, že dne 3. 10. 2024 mu bylo doručeno rozhodnutí ve věci samé ze dne 1. 10. 2024. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení s odůvodněním, že ke dni podání žaloby byla jeho žaloba důvodná.
3. Žalovanou je Komise k projednání přestupků města Poděbrady (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2023, č. j. 37 A 17/2023-35, body 6 až 12), což dostatečně plyne z žalobcových tvrzení (usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS). Žalovaná ve vyjádření ke zpětvzetí žaloby uvedla, že žaloba nemohla být úspěšná, protože ji žalobce podal až po uplynutí promlčecí doby. Žaloba ani neměla žádný vliv na vydání rozhodnutí ve věci samé, jelikož k zániku odpovědnosti za přestupek došlo ze zákona.
4. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.
5. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

6. Žalobcovo podání obsahující zpětvzetí žaloby nevzbuzuje z hlediska svého obsahu žádné pochybnosti, soud proto řízení o žalobě v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

7. Soud dále posuzoval, zda má žalobce právo na náhradu nákladů řízení.
8. K § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 43/2016-36, konstatoval, že „[p]ři rozhodování, zda v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu mají být žalobci z popsaného důvodu přiznány náklady řízení, je nutno vycházet z obecné premisy, že odpadne-li po podání žaloby důvod jejího podání tím, že žalovaný ukončí svou nečinnost vydáním rozhodnutí či osvědčení (v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno), má žalobce právo na náhradu nákladů řízení. K otázce výkladu § 60 odst. 3, věty druhé s. ř. s., se ostatně vyjádřil shodně i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl, že pokud žalobce opodstatněně (tzn. přípustně a důvodně) brojí proti nečinnosti správního orgánu, který ji následně ukončí vydáním rozhodnutí, pročez vezme žalobce svoji žalobu zpět, náleží mu právo na náhradu nákladů soudního řízení.“
9. Komentářová literatura dále vysvětluje, že „[m]ezi chováním odpůrce a zpětvetím návrhu na zahájení řízení musí být příčinná souvislost. V této souvislosti se hodnotí nejen to, zda v důsledku chování odpůrce po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který navrhovatel podáním návrhu sledoval, nýbrž i to, zda návrh byl v okamžiku zahájení řízení důvodný. Hodnotí se přitom nejen splnění podmínek soudního řízení, ale i věcná důvodnost návrhu. Toto hodnocení se provádí pouze za účelem posouzení vzniku nároku na náhradu nákladů řízení, nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé, tudíž se v podstatě omezuje jen na posouzení, **zda návrh nebyl zjevně nedůvodný**. Není postačující, že odpůrce učinil úkon, v jehož důsledku byl nastolen stav požadovaný návrhem na zahájení řízení, jestliže samotný návrh vznik takového stavu neopodstatňoval (srov. nálezy III. ÚS 2741/16 a III. ÚS 3592/16).“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 60, marg. č. 13).
10. V dané věci soud pro potřeby rozhodnutí o náhradě nákladů řízení posuzoval, zda žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Dále posuzoval, zda žaloba nebyla zjevně nedůvodná.
11. Z obsahu spisu je zřejmé, že krajský úřad jako nadřízený správní orgán vydal dne 8. 8. 2024 příkaz, jímž žalované nařídil bezodkladně po nařízeném ústním jednání vydat rozhodnutí ve věci samé. Žalobce měl za to, že jelikož se ústní jednání konalo dne 20. 8. 2024 a žalovaná do dne podání žaloby dne 20. 9. 2024 nevydala rozhodnutí ve věci samé (ani žádný jiný úkon), byla nečinná a žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. To odpovídá obsahu správního spisu a soud s tímto závěrem souhlasí. Poslední ústní jednání ve věci proběhlo dne 20. 8. 2024, přičemž do podání žaloby žalovaná nejenom, že nevydala rozhodnutí ve věci samé, ale neučinila žádný jiný úkon. Podle krajského úřadu přitom tak měla učinit *bezodkladně*. Jelikož však žalovaná rozhodnutí ve věci samé nevydala ani ve lhůtě 30 dnů [srov. *bezodkladně a nejpozději do 30 dnů* podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád], tím méně *v řádu několika dnů* (viz Vedral, J., *Správní řád; komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 635), nesplnila příkaz nadřízeného správního orgánu, a proto žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

12. Žaloba tedy byla ke dni podání soudu přípustná: byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po bezvýsledném vyčerpání prostředků proti nečinnosti a splňovala všechny formální náležitosti na ni kladené.
13. Podle § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.
14. Důvodová zpráva k tomu zákonu uvádí, že toto stanovení upravuje lhůtu pro vydání rozhodnutí o přestupku. Navržené ustanovení pouze doplňuje § 71 správního řádu, jež se použije i v řízení o přestupku. Ve své podstatě jde jen o specialitu ke lhůtě stanovené v návěti § 71 odst. 3 správního řádu.
15. Podle § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba
 - a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ,
 - b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
16. I pro přestupkové řízení tedy primárně platí, že správní orgán příslušný k řízení o přestupcích je povinen rozhodnutí vydat bez zbytečného odkladu (a teprve není-li to možné, nastoupí lhůta 60 dnů ode dne zahájení řízení). Je-li zapotřebí nařídit ústní jednání (srov. § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky) či někoho předvolat, prodlužuje se tato lhůta až (tedy maximálně) o 30 dnů. Jelikož v tomto případě ústní jednání proběhlo (konalo se dne 20. 8. 2024) a na něj byla předvolávána poškozená, měla žalovaná vydat rozhodnutí ve věci samé maximálně do 90 dnů. Vzhledem k tomu, že žalovaná rozhodovala po zrušení jejího předchozího rozhodnutí krajským úřadem, běžela jí nová lhůta k vydání nového rozhodnutí od právní moci zrušujícího aktu (viz rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015-30, bod 17), nikoli od zahájení řízení.
17. Poslední rozhodnutí, jímž krajský úřad zrušil předchozí rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2023 nabylo právní moci dne 2. 1. 2024. Lhůta pro vydání rozhodnutí by tedy uplynula dne 2. 4. 2024. Žalovaná však rozhodla až dne 1. 10. 2024, ačkoli žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu žalobce podal dne 16. 7. 2024. Žalovaná proto byla nečinná. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalovaná dne 13. 2. 2024 vydala usnesení o nenařízení ústního jednání, proti čemuž se žalobce dne 26. 2. 2024 odvolal, a krajský úřad toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024, jež nabylo právní moci dne 2. 5. 2024. I pokud by lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela po dobu tohoto odvolacího řízení, měla žalovaná vydat rozhodnutí ve věci samé nejpozději do dne 7. 6. 2024. To však neučinila, dokonce do tohoto okamžiku ani nenařídila ústní jednání (předvolání k němu byla vypravena dne 22. 7. 2024). Ostatně, krajský úřad v příkazu dne 8. 8. 2024 též konstatoval, že žalovaná je nečinná a uložil jí opatření proti nečinnosti [tímto byl presumován fakt, že žalovaná nečinná byla a žalobce na tom nenesl svůj podíl (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS)].
18. Žalovaná tvrdila, že nečinnostní žaloba nemohla být v době podání k soudu úspěšná, neboť byla podána pro uplynutí promlčecí doby, čímž ze zákona zanikla žalobcova odpovědnost

za přešupek. Tak tomu ovšem není. Účelem nečinnosti žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. je umožnit, aby soud přinutil správni orgán vydat rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. ve věci samé nebo osvědčení (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, bod 18, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, bod 52). I poté, co ze zákona zanikla odpovědnost za přešupek, může správni orgán otálet s rozhodnutím ve věci samé a obviněný v přešupkovém řízení musí mít právo se proti tomu bránit. To, že nebude mít k dispozici pravomocné rozhodnutí o zastavení přešupkového řízení se ho totiž nepochybně může negativně dotýkat v jeho právní sféře.

19. Lze proto uzavřít, že žaloba byla ke dni podání přípustná. Byla také důvodná, jelikož žalovaná rozhodla až po uplynutí zákonné lhůty a po podání žaloby, přičemž vydáním rozhodnutí nastal stav, kterého se žalobce podanou žalobou domáhal. Soud připomíná, že při věcném posuzování žaloby pro účely rozhodnutí o nákladech řízení provádí přezkum na úrovni *zjevné nedůvodnosti*, nikoli samotného meritorního přezkumu. Za této situace lze zpětvzetí žaloby považovat za učiněné z důvodu pozdějšího chování žalované ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s.
20. Z výše uvedených důvodů soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. tak, že žalovaná je povinná zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 9 650 Kč. Náklady žalobce zahrnují část soudního poplatku, kterou mu soud nevrací, ve výši 1 000 Kč. Dále zahrnují náklady za zastoupení advokátem, které tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí a přípravu zastoupení a sepis žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – podle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb. ve znění do 31. 12. 2024] a jeden úkon právní služby po 1 550 Kč, a to sepis zpětvzetí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], jelikož se jedná o úkon právní služby blízký svou povahou jednodušším úkonům vyjmenovaným v § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu rovněž paušální náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč, celkem tedy 900 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 650 Kč je žalovaná povinná uhradit podle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám žalobcova zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).
21. O vrácení soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč žalobci rozhodl soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť k zastavení řízení došlo před prvním jednáním ve věci. Soudní poplatek bude žalobci vrácen ve lhůtě podle § 10a odst. 1 téhož předpisu.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu